

Αρετή Καμπίτση, «Οργισμένες μέρες», νουβέλα, εκδόσεις Βακχικών, Σεπτέμβριος 2020

Ντύθηκα όπως-όπως και βγήκα στον δρόμο. Ξεπάγιασα από τον τσουχτερό αέρα και τα έβαλα με τον εαυτό μου, επειδή παρέλειψα να πάρω κάτι να προστατεύσω τον λαιμό μου. Μα δεν ήθελα να γυρίσω πίσω. Ούτε με ένοιαζε που δεν θα με έβρισκε, όταν θα έβγαινε από το μπάνιο. Είχε πάει ήδη εννέα και μισή. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από φασαρία και τα κορναρίσματα σού έπαιρναν τα αυτιά. Των αλλωνών, όχι τα δικά μου. Στα δικά μου ακούγονταν μόνο τα λόγια του άγνωστου άντρα, η ήρεμη φωνή του δικού μου άντρα, ο τρόπος που με κορόιδευε και με εξευτέλιζε.

Είχε βρέξει, από νωρίς, και οι δρόμοι ήταν νοτισμένοι και σε κάποια σημεία οι λακκούβες ήταν ακόμα γεμάτες από τα νερά της βροχής. Τα δέντρα έστεκαν κατά μήκος του πεζοδρομίου και παρ' όλο που ήμουν κοντή, έσκυβα, από συνήθεια, μην τύχει και κουνήσω τα φύλλα τους και με κάνουν μούσκεμα με τη δροσιά τους.

Περπατούσα με τα χέρια σταυρωμένα στην κοιλιά, σε μια προσπάθεια να κρατήσω κλειστό το παλτό μου που δεν είχα προλάβει να κουμπώσω στο σπίτι κι ούτε είχα διάθεση να το κάνω τώρα. Ίχνος ήλιου δεν υπήρχε εκείνο το πρωινό και τα σύννεφα με κοίταζαν απειλητικά και με διέταζαν να τρέξω πιο γρήγορα ακόμα, να αποφύγω την οργή τους, σαν τύχαινε να ξεσπάσει μπόρα και πλημμύριζαν την πλάση όλη.

Έτρεχα με όλη μου την οργή, χωρίς σκοπό. Για μια στιγμή μού έλειψε η ζεστή ατμόσφαιρα του τζακιού, που τώρα θα είχε ζεστάνει ολόκληρο το σπίτι και την επόμενη στιγμή στενοχωρήθηκα για τον άντρα μου, τον οποίον είχα εγκαταλείψει κακήν κακώς. Μα έπρεπε να τρέξω, να ξεφύγω, να αποφύγω την οποιαδήποτε σύγκρουση. Τρία τετράγωνα παρακάτω σταμάτησα τη φυγή και χώθηκα στο διαμέρισμα της φίλης μου. Της μίας και μοναδικής που μου είχε απομείνει όλα αυτά τα χρόνια. Με τη Μαίρη γνωριζόμασταν πάνω από δεκαπέντε χρόνια και αν και πολλές φορές είχε την ευκαιρία να απομακρυνθεί από κοντά μου, λόγω της ιδιότροπης συμπεριφοράς μου, δεν το έκανε. Σαν πιστή φίλη έμενε κι επέμενε στη φιλία μας. Ευτυχώς, και λέω ευτυχώς, γιατί σε άλλη περίπτωση δεν θα είχα πού να απευθυνθώ τώρα.

Ένα μπουμπουνητό με έκανε να επιταχύνω το βήμα μου, να στρίψω, σχεδόν, τρέχοντας, στη γωνία και να φτάσω στην είσοδο της πολυκατοικίας, όπου στον τρίτο όροφο βρισκόταν η Μαίρη, που μόλις είχε ξυπνήσει και παραπονιόταν για τα άναρχα, φουντωτά μαλλιά της, που τόσο την παίδευαν όλα τα χρόνια της ζωής της, και τα σαράντα εννέα. Χωρισμένη με δύο μεγάλες κόρες, η Μαίρη στα σαράντα εννέα της ήταν μια εύθυμη ζωντοχήρα, που δεν έχανε καιρό να απολαμβάνει τη ζωή της με κάθε τρόπο, μόνη ή με παρέα. Έσπρωξα τον δείκτη του χεριού μου στο κουδούνι και περίμενα.

«Ποιος είναι;»

«Εγώ».

Η πόρτα απασφαλίστηκε, κατά έναν μαγικό τρόπο, τον οποίο πάντα θαύμαζα, την έσπρωξα και μπήκα στην είσοδο.

«Το ασανσέρ δεν λειτουργεί» με προειδοποίησε ένας κύριος, μάλλον εργάτης, γύρω στα τριάντα πέντε, ψηλός, όσο ο άντρας μου γύρω στο ένα κι ογδόντα, αδύνατος και γεροδεμένος, μα υπερβολικά άσχημος. «Χρησιμοποιήστε τις σκάλες».

Του κούνησα καταφατικά το κεφάλι κι άρχισα να ανεβαίνω τα σκαλιά ακόμα τρέχοντας. Λίγο πριν ξεψυχήσω, η Μαίρη μού άνοιξε την πόρτα. Μπήκα αλαφιασμένη και χωρίς να πω «καλημέρα» σωριάστηκα στον καναπέ. Πήρα μια βαθιά αναπνοή κι έβγαλα το παλτό. Πρόσεξα τη Μαίρη να με κοιτάζει περίεργα και χωρίς να με ρωτήσει, μου έφερε μια κούπα με ζεστό, φρέσκο νες καφέ, παρ' όλο που δεν μου άρεσε ιδιαίτερα, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν έφερα αντίρρηση. Αγκάλιασα την κούπα με τις παλάμες μου, προσπαθώντας να τις ζεστάνω, μετανιώνοντας, ταυτόχρονα, που δεν είχα φορέσει έστω ένα ζευγάρι γάντια. Λεπτομέρειες... όπως θα έλεγε και ο άγνωστος άντρας.

«Μα εσύ τρέμεις».

«Τρέμω».

«Τι συμβαίνει; Πες μου!»

«Με απατά».

«Ποιος;»

«Ο άντρας μου με απατά, έχει άλλη».

«Ο Μάρκος; Αποκλείεται!»

«Σου λέω ναι. Έχει γκόμενα, πώς το λένε!»

«Είσαι με τα καλά σου;»

«Αν ήμουν θα έβγαινα έξω σ' αυτό το χάλι;»

Η Μαίρη γέλασε και είπε πως αν είχα βρει κάποια γυναικεία τρίχα στο σακάκι του, αυτός δεν ήταν λόγος να τον κατηγορήσω για απιστία και πως καλά θα έκανα να μάζευα τα μυαλά μου. Με συμβούλευσε να πιώ τον καφέ μου και να ηρεμήσω και πως όλα θα πήγαιναν καλά.

«Κάποιος μου τηλεφώνησε και μου είπε πως ο άντρας μου έχει άλλη. Μου είπε, μάλιστα, πως θα επέστρεφε σήμερα το πρωί αντί για μεθαύριο κι έτσι έγινε».

«Πώς μπορείς να πιστεύεις έναν άγνωστο; Ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να ξέρει πως θα επέστρεφε σήμερα».

«Ο οποιοσδήποτε, εκτός από εμένα».

«Μην γίνεσαι παρανοϊκή. Ο Μάρκος ποτέ δεν θα σε απατούσε κι ακόμα κι αν το έκανε, δεν θα έβαζε σε κίνδυνο την οικογένειά του».

«Δεν γνωρίζεις γι' αυτό και λες αυτά που λες. Πρόκειται για απατεώνισσα που έχει βάλει σκοπό να μας καταστρέψει».

«Σύνελθε τι υπερβολές είναι αυτές;»

«Μου τα είπε ο άντρας στο τηλέφωνο. Αυτή η γυναίκα έκανε το ίδιο σε εκείνον».

«Μην ταράζεσαι! Θα βρούμε μια άκρη. Σε ξαναπήρε;»

«Όχι, το ελπίζω όμως, το θέλω πολύ πιστεψέ με, θέλω να του μιλήσω ξανά να βεβαιωθώ».

«Μπράβο! Τώρα μιλάς σωστά. Πρέπει πρώτα να βεβαιωθείς κι ύστερα να δούμε τι θα κάνουμε».

Ανάψαμε τσιγάρο, ταυτόχρονα, και ρουφήξαμε μία γουλιά από τον καφέ. Μου φάνηκε απαίσιος, όμως της Μαίρης της άρεσε. Ποτέ δεν κατάλαβα όλα αυτά τα χρόνια πώς τα κατάφερνε κι έφτιαχνε τον πιο απαίσιο καφέ σε ολόκληρη την Αθήνα.

«Έρχεται μπόρα» είπε η Μαίρη και κοίταξε έξω.

«Αυτή θα περάσει, η δική μου η μπόρα δεν ξέρω κατά πού θα βγει».

«Ίσως, να πρόκειται για ψιχάλα. Το ξέρεις πως δεν πρέπει να βγαίνεις έτσι έξω και πως πρέπει να ντύνεσαι πιο ζεστά; Η υγεία σου είναι αρκετά επιρρεπής, ώστε να παίζεις μαζί της».

«Το ίδιο είπε ο Μάρκος σήμερα το πρωί, όταν με είδε να φοράω μια λεπτή ρόμπα αντί για τη συνηθισμένη μου βαμβακερή».

«Γιατί το έκανες;»

«Ήθελα να δείχνω όμορφη».

Η Μαίρη γέλασε, κούνησε το κεφάλι δεξιά κι αριστερά και, κρατώντας την κούπα και το τσιγάρο, έφτασε μπροστά στη μπαλκονόπορτα. Τότε άρχισε να πέφτει από τον ουρανό μια τόσο δυνατή νεροποντή που νόμιζε πως θα μας κατάπινε όλους. Ρούφηξε μία τζούρα από το μισοκαμμένο τσιγάρο της και κοίταξε ψηλά. Έπειτα κοίταξε εμένα και μετά πάλι ψηλά στον ουρανό, σαν να περίμενε να λάβει τη φώτιση από το Άγιο Πνεύμα, για να μου πει κάποια εξυπνάδα για τη ζωή, για το πόσο μικρή είναι για να τη σπαταλάμε σε χαζομάρες, πως ό,τι είναι να γίνει θα γίνει και πως όλα θα πάνε καλά στο τέλος, γιατί κάπου είχε διαβάσει πως αν δεν πάνε καλά δεν είναι το τέλος. Αντ' αυτού δεν είπε τίποτα. Έμεινε βουβή μέχρι να καπνίσει ολόκληρο το τσιγάρο της, σχεδόν το κατάπιε και τότε με ύφος σπουδαίου ρήτορα είπε:

«Νομίζεις, κουκλίτσα μου, πως τα όμορφα ρούχα κρατάνε τους άντρες; Θαρρείς πως αν ο Μάρκος σε απατά, θα τον τραβήξεις κοντά σου με μια όμορφη ρόμπα; Ή θαρρείς πως οι οικογένειες διαλύονται, επειδή σου το σφύριξε κάποιος άγνωστος; Έχω κουραστεί, Άννα, να είμαι μόνη. Αν είχα τότε το μυαλό που έχω τώρα, θα έκανα τα πάντα να τον κρατήσω κοντά μου. Δεν θα τον έδιωχνα. Κι εσύ ξέρεις πολύ καλά πως τον έδιωξα. Ούτε στην αρχή ήταν καλά, ούτε τώρα, ούτε αργότερα θα είναι. Δεν παλεύεται η μοναξιά, φίλη μου. Γύρνα στο σπίτι σου και σταμάτα τις παραφροσύνες. Κι αν έκανε μια κουτσουκέλα, συγχώρα τον. Δεν έκανε κανένα έγκλημα. Αντίθετα εσύ εγκληματείς, που εμπιστεύεσαι έναν άγνωστο, κι όχι τον άντρα που σε φροντίζει τόσα και τόσα χρόνια».

Η σοφή Μαίρη είχε πει την τελευταία της λέξη. Δεν θα την έβρισκα συμπαραστάτη σε αυτό το παιχνίδι και μου το ξεκαθάρισε εγκαίρως. Ίσως να είχε και δίκιο. Έσκυψα το κεφάλι σε μια ένδειξη πως έλαβα σοβαρά υπ' όψιν τα λόγια της και συνέχισα να πίνω τον καφέ μου. Έξω γινόταν χαλασμός Κυρίου. Με την πρώτη ευκαιρία που θα κόπαζε λίγο η βροχή θα εξαφανιζόμουν από το σπίτι της. Σε άλλη περίπτωση, ίσως, να δεχόμουν τη συμβουλή της, όμως, αυτήν τη φορά, δεν είχα ανάγκη από φιλοσοφίες.

«Να λάβεις σοβαρά υπ' όψιν σου αυτά που σου είπα. Μην τα πάρεις ελαφρά τη καρδιά. Δείξε του λίγη τρυφερότητα, λίγο έρωτα. Κανάκεψέ τον λιγάκι. Τέτοια θέλουν οι άντρες».

«Κι εγώ τι θέλω;» ρώτησα έξαλλη.

«Τον άντρα σου θέλεις και γι' αυτό κάνε όπως σου λέω».

Έσυρα τα πόδια μου ως τη σκάλα κι άρχισα να κατεβαίνω ένα-ένα τα σκαλοπάτια. Στην είσοδο της πολυκατοικίας βρισκόταν ακόμα εκεί εκείνος ο άσχημος εργάτης. Τόση ώρα κι ακόμα δεν είχαν εντοπίσει τη βλάβη. Έκανα έναν μορφασμό απογοήτευσης και τράβηξα την κεντρική πόρτα προς το μέρος μου. Η νεροποντή είχε σταματήσει, αλλά συνέχιζαν να πέφτουν αραιές, τσουχτερές ψιχάλες από τον ουρανό. Αγκάλιασα το παλτό με τα χέρια μου και τράβηξα προς το σπίτι.

Τα κλωνάρια των δέντρων έσταζαν σαν τύχαινε και τα ακουμπούσα και μια φορά, μια σταγόνα παγωμένης βροχής τρύπωσε μέσα από τον γιακά μου, κύλισε στην πλάτη μου και με έκανε να ανατριχιάσω από την αίσθησή της. Μου έλειψε εκείνη τη στιγμή απίστευτα το τζάκι μου, το σπίτι μου, ο άντρας μου. Άραγε να είχε δίκιο η Μαίρη; Μου είχε πει ξεκάθαρα πως είμαι παρανοϊκή, πως ο Μάρκος με αγαπά

και πως πρέπει να τον αγαπήσω κι εγώ. Πόσο ακόμα! Μια ζωή τον αγαπώ, από όταν θυμάμαι τον εαυτό μου, τον αγαπώ. Κι αν τύχαινε εκείνος ο τύπος να τηλεφωνήσει, ενώ θα βρισκόταν ο άντρας μου στο σπίτι, τι θα γινόταν άραγε; Δεν ήθελα με τίποτα να συμβεί κάτι τέτοιο. Κοίταξα το ρολόι μου και είχε πάει δώδεκα το μεσημέρι και τότε ταραχτήκα, αφού δεν είχα μαγειρέψει τίποτα, ούτε καν είχα προνοήσει γι' αυτό. Τον αγαπούσα και τον μισούσα. Δύο φωνές στο κεφάλι μου, μάχονταν η μία την άλλη. Ποια να πιστέψω και ποια να διώξω;

Η Αρετή Καμπίτση ζει και εργάζεται στα Χανιά. Σπούδασε «Επιστήμες του Ανθρώπου και Λογοτεχνία» στο Τμήμα Ευρωπαϊκού Πολιτισμού του ΕΑΠ και αρθρογραφεί σε λογοτεχνικά περιοδικά. Δύο διηγήματά της έχουν γίνει ταινίες μικρού μήκους. Οι *Οργανωμένες μέρες* είναι το δεύτερο βιβλίο της.